

บันทึก

เรื่อง การอนุญาตให้หยุดการทำงานเหมืองแร่เกิน ๓ ปี

กรรมการของคณะกรรมการกฤษฎีกา ในการประชุมครบคณะเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๗๘ ได้ประชุมพิจารณาเรื่องการอนุญาตให้หยุดการทำงานเหมืองแร่เกิน ๓ ปีของกระทรวงเกษตรธิการ พร้อมด้วยบันทึกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ของอนุกรรมการพิจารณาเรื่องแร่และป่าไม้ บันทึกของแผนกโลหกิจ ทบวงเกษตรธิการในกระทรวงเศรษฐกิจ บันทึกของอนุกรรมการชุด ๓ คณะกรรมการกฤษฎีกา และบันทึกของขุนสุคนธ์วิเทศศึกษากรมีความเห็นว่า กฎหมายที่เกี่ยวกับเรื่องหยุดการทำงานเหมืองแร่ก็มีมาตรา ๓๗, มาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุก พ.ศ. ๒๔๗๔ แต่ข้อความซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๗ และ ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ มุ่งถึงกรณีต่างกัน ทั้งนี้จะเห็นได้โดยง่ายถ้าดูคำแปลพระราชบัญญัติฉบับภาษาอังกฤษ

มาตรา ๓๗ บัญญัติถึงเรื่องการทำงานในเหมืองแร่ เกี่ยวกับจำนวนคนที่ทำงาน และเวลาทำงาน ในเรื่องเวลาทำงานนี้กฎหมายให้อำนาจกองราชโลหกิจ (Royal Department of Mines) ที่จะผ่อนผันให้หยุดงาน (Inter mission of work) ได้ในปีหนึ่งไม่เกิน ๖ เดือน และใน ๒ ปีไม่เกิน ๑๒ เดือน แต่มาใน พ.ศ. ๒๔๗๔ ได้มีพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบบุกออกมาให้อำนาจรัฐมนตรี (เสนาบดี) มากขึ้นอีก กล่าวคือตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินั้น รัฐมนตรีจะผ่อนผันหรือยกเว้นใช้บังคับมาตรา ๓๗ ซึ่งเกี่ยวกับเวลาทำงานนั้นได้ถ้าจะตีความตามตัวอักษรโดยอาศัยอำนาจใหม่นี้ รัฐมนตรีมีอำนาจที่จะยกเว้นไม่ใช้บทบัญญัติเวลาทำงานตามมาตรา ๓๗ บังคับแก่ผู้ถือประทานบัตรได้ กล่าวคือ แทนที่จะบังคับในปีหนึ่งให้ทำงานติดต่อกันให้หยุดเกินกว่า ๖ เดือน หรือ ๒ ปีเกินกว่า ๑๒ เดือน รัฐมนตรีอาจจะยกเว้นการทำงานติดต่อกันและอนุญาตให้หยุดได้โดยไม่มีกำหนดระยะเวลา เช่นในปีหนึ่งทั้ง ๑๒ เดือน คือไม่ต้องทำงานเลยก็ได้ คือยกเว้นไม่นำบทมาตรา ๓๗ มาใช้บังคับ

ส่วนมาตรา ๓๘ นั้นบัญญัติถึงเรื่องผู้ถือประทานบัตรซึ่งมีความขัดข้องจะทำการขุดแร่เต็มเนื้อที่ในประทานบัตรหรือบางส่วนแห่งเขตนั้นไม่ได้ จะขออนุญาตหยุดทำการ (Suspension of work) ได้แต่ไม่เกิน ๓ ปี และโดยที่มาตรานี้ไม่ได้ห้ามไว้ว่าเมื่อหมดกำหนด ๓ ปีแล้ว จะขอหยุดใหม่อีก ๓ ปีไม่ได้ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า เมื่อหมดอายุ ๓ ปีแล้ว หากผู้ถือประทานบัตรร้องขอหยุดขึ้นมาใหม่อีก กองราชโลหกิจประจำท้องที่ (District Mines Officer) ก็อาจอนุญาตให้หยุดใหม่อีกได้ แต่ต้องไม่เกิน ๓ ปีเป็นคราวๆ ได้เช่นนี้ต่อไป

จึงลงมติเป็นเอกฉันท์ว่า

๑) ผู้ถือประทานบัตรซึ่งทำการขุดแร่อาจได้รับความยกเว้นไม่ต้องทำงานโดยไม่จำกัดเวลา ซึ่งอาจเกินกว่า ๓ ปีได้ ถ้ารัฐมนตรีจะยกเว้นไม่ใช่มาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑ บังคับแก่ผู้นั้นโดยอาศัยอำนาจที่มีอยู่ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติจำกัดแร่ดิบ พ.ศ. ๒๔๗๔

๒) ส่วนผู้ถือประทานบัตรซึ่งมีความขัดข้องที่จะทำการเต็มที่ไม่ได้ จะขอหยุดทำงาน (Suspension of work) ก็ได้ แต่เจ้าหน้าที่พึงอนุญาตได้คราวหนึ่งๆ ไม่เกิน ๓ ปี ตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๔๖๑

(ลงชื่อ) เตือน บุนนาค
เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

๓๑ มกราคม ๒๔๗๘